

3

Pred piatimi rokmi

Ida si vytiahla z kabelky parfum, len čo sme vo Varšave vystúpili z limuzíny do aprílového večera. Uhladila som si tesné šaty, rozširujúce sa pri lýtkach, a pod pouličnou lampou som si v zrkadielku skontrolovala účes a mejkap.

Zožierala ma nervozita, nechcela som chodiť na benefičný ples, ale Ida trvala na tom, že je to nevyhnutné. „Môžem ťa zasvätiť do teórie, no tá nám nepomôže prekabátiť timbletonského satana.“ *Timbletonským satanom* myslela Alfreda Zivaka. Za tri roky, čo som žila s ňou, ho počastovala mnohými menami. „Musíš získať skúsenosti, bez nich sa nepohneme.“

„Chápem,“ odvetila som so stiahnutým hrdlom. Verila som Ide a tá bola presvedčená, že som robila správnu vec, aj keď sa to bilo s mojím zdravým rozumom. Jej prísny výchovný režim bol nutnosťou, inak by som neprežila. Vo svete, do ktorého som patrila, nezostalo miesto pre slabosť. Denodenne ma na to pripravovala a vďaka tomu som vydržala.

Plesová sála sa ligotala od hora nadol. Hrala v nej živá hudba a okolo nás sa premieľalo množstvo vplyvných osobností so svojimi rodinami. Alkohol tiekol prúdom. Dáva-

li sme si pozor, aby sme sa vyhli kamerám a novinárom zo známych denníkov. Ida mi našla tri potenciálne ciele.

„Vyber si toho, ktorý ti je najsympatickejší. A nezabudni, čo sme si hovorili. Máš všetko potrebné?“

Pritisla som si k boku kabelku. „Áno.“

Pichla ma medzi lopatky. „Vystri sa a vyčar svoj odzbrojujúci úsmev, drahá. Nie sme na pohrebe.“

Vyrazila som k barovému pultu, kde mi bez kontroly občianskeho naliali šampanské. Teta Ida si dala záležať na tom, aby som nevyzerala ako dieťa. Vybrala mi vyzývavé a elegantné šaty. Pomohlo taktiež to, že mi v štrnástich narástli prsia a z pneumatík na bruchu mi výrazne ubudlo vďaka jej prísnemu dozoru. Zaoblili sa mi boky. Už som nepripomínala guľu, ale príťažlivú mladú dámu, akou ma chcela mať. Bola som na seba hrdá, preto som sa držala Sebastianoého jedálnička a jeho tréningov.

Obavy, že by som sa vrátila k svojmu starému ja, ma máтали v nočných morách. Niekedy som v nich sedela ako menšia pred krištáľovou misou s cukríkmi, neschopná im odolať. Všetky som zjedla, povracala som sa a zrkadlo mi ukázalo dvakrát tučnejšiu príšeru. Budila som sa spotená a nervózna. Utekala som do kúpeľne skontrolovať svoj výzor. Ani raz som nepribrala naspäť kilá, čo som zhodila. Chuť na sladkosti vo mne potlačila akákoľvek spomienka a predstava, že budem ako kedysi.

Otriasla som zo seba neistotu a vykúzlila ten najočarujúcejší úsmev.

Ida sa ľahko začlenila do spoločnosti. Upútala na seba pozornosť svojím zvonivým smiechom a výrazným hlasom, ktorý znepokojoval manželky a podmaňoval si mužov. Mala charizmu, bola krásna, bohatá a sebavedomá. Omotala

si okolo prsta každého. Samozrejme, pri mne sa správala inak. Nemíňala energiu na to, aby ma klamala peknými rečami. Namiesto toho mi podarovala skúsenosti. Vďaka nej som vedela zapadnúť, predstierať, rýchlo sa prispôsobovať.

Zhlboka som sa nadýchla. Opakovala som si, že toto je jedna z misií.

Sfklala som si šampanského a zamierila medzi ľudí. Svoje ciele som objavila po dvoch tancoch s ruskými delegátmi a po zdvorilom rozhovore s kurátorkou múzea z Berlína. Za najsympatickejšieho z troch mužov som pokladala Davida Fanfielda, dvadsaťdvaročného študenta, ktorý sem prijal pozvanie so svojím otcom, politikom.

Bol vysoký so širokými plecami a svetlohnedými vlasmi s nádychom ryšavej. Jeho veslárske družstvo vyhralo za tento rok zatiaľ tri ocenenia. Mal pekne našliapnuté na olympiádu.

Postavila som sa na vhodné miesto tak, aby mu neušli moje kradmé pohľady. Človek si vždy všimol, keď naňho niekto hľadel. Oči viedli krásny a veľavravný rozhovor aj bez slov.

Inštinky ho na mňa upozornili. Prebehlo to presne podľa Idy. Najprv bol prekvapený, trochu zarazený, že ho sledujem a lákam úsmevom. Vyrušilo ho to v rozhovore s jeho známymi. Zakoktal sa a hneď nato očervenel.

Hm. Takže nešlo o sebavedomého boháča. Vzhľadom na jeho status by som predpokladala, že áno. K takýmto hanblivým povahám sa dostávalo ťažšie, zdráhali sa čokoľvek podniknúť.

Napriek tomu som si povedala, že to skúsím. Zdal sa mi sympatický a ak som aj dovedy nemala svoj typ, presvedčila som samu seba, že on ním bol.

Vymieňali sme si pohľady približne hodinu. Osamela som, aby som mu dala možnosť prejavíť sa.

David ju využil.

Udržiavala som s ním očný kontakt, až kým nezastal predou mnou. „Asi to bude znieť hlúpo, ale nepoznáme sa?“

Vydýchla som si. Nadviazať rozhovor – to bol prvý krok a on mi náramne uľahčil situáciu. Začesala som si prameň vlasov za ucho a sklopila zrak k zemi. „Chodili sme spolu do školy, po prvom semestri som však prestúpila.“ Aby sa nevypytoval na podrobnosti, rovno som nadhodila: „Si vo veslárskom družstve, nie?“

Moju historku by nespochybnil, videla som, že sa snažil niekam si ma zaradiť. „Áno, akurát pred mesiacom sme vyhrali v regionálnom kole...“

Podala som mu ruku. „Som Samantha.“

„David.“ Uvoľnil plecيا, opätovoľ mi stisk a dôverne sa ku mne priblížil. Dľaň mal hrejivú a veľkú. „Teší ma.“

Možno plnenie tejto úlohy nebude také utrpenie.

Dobre sme sa bavili. Tancovali sme, on pil a ja som to predstierala. Keď sa pri mne odviazal, spýtala som sa ho, či nechce ísť niekam, kde nebude toľko hluku.

Pozval ma do apartmánu vo vedľajšej budove s výhľadom na Staré mesto. Priniesol mi pohár vychladeného červeného vína a spolu sme hľadeli do noci vyzdobenej bodkami nočného života. Vysvietenému Zámockému námestiu dominoval stĺp so sochou, zatiaľ čo ľavú stranu lemovali domčeky s fasádami v pastelových farbách a vpravo sa vynímal Kráľovský zámok.

„Vedel si, že veľká časť Starého mesta bola zničená počas druhej svetovej vojny?“

„To som netušil.“ Dalo sa vidieť, že ho to nezaujímalo, ale chcel byť zdvorilý.

Aj tak som pokračovala: „Opäť ho postavili podľa dobových fotografií spreď vojny.“ Zišla som zrakom po siluete Katedrály svätého Jána Krstiteľa. Dotvárala dych berúcu kulisu. „Poľský fénix. Nádhera.“

David sa napil vína. „Dáš si niečo na jedenie?“

„Nie, ďakujem.“ Odpila som si a odložila naše poháre na komodu so zlatými úchytkami. Zvedavo ma sledoval, čakal, čo urobím, aj keď lesk v jeho očiach napovedal, že to tušil a schvaľoval.

„Myslela som si, že dnešok bude strašný.“ Rozopla som mu gombík saka. „Teta ma večne nosí na akcie a neznášam to. Nebaví ma rozprávať sa o politike. Som celkom rada, že sme sa tu stretli, David. Takmer akoby nás dal dokopy osud.“

Preglgol. „Takmer.“

Vyzliekla som mu čierne sako, obmotala som si okolo zápästia jeho kravatu a stiahla ho k sebe. „Mala som chuť ťa pobožkať hned, ako som ťa uvidela.“

„Tiež ťa chcem pobožkať, Samantha.“ Chytil ma za driek a pozvoľna sa obtrel perami o moje.

Netlačil na mňa, aj keď ja som to chcela mať čo najskôr za sebou. Nevedela som, čo čakať, bála som sa a zároveň ma táto situácia vzrušovala, pretože sa mi páčil. To však nemenilo nič na fakte, že bol pre mňa cudzí a pustiť si ho k telu mi pripadalo asi také hlúpe, ako nechať ísť plyn na sporáku a pozorovať, čo sa stane.

Lenže Ida to chcela, a preto som ako poslušný vojak odkopla topánky a vyzliekla Davidovi košeľu. S ľahkosťou si ma vyhodil na ruky a odniesol ma do spálne, kde zo mňa

zvliekol šaty, zasypal moje nahé telo bozkami a pripravil ma o panenstvo.

Tak ako v mojom živote nebolo miesto pre slabosť, tak v ňom nezostalo miesto pre nevinnosť.

Idin príkaz som splnila, stala sa zo mňa žena.

4

Stojm za parkoviskom Univerzity Williama Gissona, zatiaľ čo mi studený vietor rozmetáva vlasy, a čakám, kedy sa objaví. Nedávno sa mu skončila prednáška zo sociológie a večer sa má s celou rodinou podľa webovej stránky TNN objaviť v šou Lou Lentonovej, ktorá má nepochybne množstvo otázok o jeho úletoch alebo o tom, kedy sa vydá po stopách svojej matky a vrhne sa na hereckú dráhu. V štúdiu musí byť minimálne dve hodiny vopred a to ešte nezašiel domov. Má dosť tesný časový rozvrh, ale keď vyjde von zadnou tepanou brámkou za svojou sestrou, nezdá sa, že mu to prekáža.

Logan Zivak, syn Alfreda Zivaka, timbletonského sata-
na, môže prísť neskoro aj na záverečnú semestrálnu skúšku a univerzita by mu to tolerovala, pretože s mestskou smotánkou sa jednoducho neľahá za prsty, ak človek nechce skončiť bez práce v tom lepšom prípade a v tom horšom s guľkou v čele. Nehovoriac o štedrých príspevkoch Zivakcorpu. Nové budovy vyrastajú v areáli školy ako huby po daždi. Asi preto deti Zivakovcov excelujú úplne vo všetkom.

Adaline Zivaková potiahne brata za tričko, keď sa pobe-
rie k svojej audine. Zatacká sa a okuliare mu z hlavy spadnú na nos. Je opitý.

S tým som nepočítala.

Ada mu otvorí dvere spolujazdca na červenom Porsche, gestikuluje a vykrikuje naňho, až kým sa neposadí dnu. Pohodí krátkymi vlasmi, odloží si na zadné sedadlo športovú tašku a vklúzne na miesto vodiča. Auto odfrčí na rušnú timbletonskú ulicu v centre.

Zavolám Ide. „Odišiel so sestrou. Mám ich sledovať?“

Vzdychne. „Nie. Vráť sa. Našli sme lepšiu spôsob, ako ťa k nemu dostať.“

„Aký?“ Nepáči sa mi, že sa nedržíme plánu.

„Drahá, ten chlapec je predvídateľný ako zlá telenovela. Cez víkend sa chystá na večierok k tvojmu budúcemu spolužiakovi Evanovi Clagenovi. Nikto si nevšimne osobu navyše, keď podľa facebooku prijalo pozvanie dvesto ľudí. Ľahko sa tam dostaneš. Mohli by napríklad usúdiť, že si z Charlesovej univerzity.“

„Zo štátnej školy? Zabuchnú mi dvere pred nosom.“

„Práve naopak. Mladíci majú slabosť pre pekné a chudobné dievčatá. Vži sa do roly, Violet. Najprv potrebujeme, aby si ťa Logan všimol. Ak ho nezaujmeš, naša snaha vyjde nazmar.“

Odkašlem si a vrátim sa za volant. „Ida, sklamala som ťa niekedy?“

„Samozrejme, že nie, ale uvedomujem si, čo je v stávke. Nechcem, aby si stratila chladné uvažovanie, pokiaľ ide o Zivakovcov. Je to príliš osobné.“

„Alfred Zivak bol najlepší priateľ môjho otca. Zradil ho a pred celým národom povedal, že moji rodičia boli psychopati, únoscovia a vrahovia, a potom ich pravdepodobne zabil, aby to nemal kto vyvrátiť. Z našej rodiny nezostal nikto okrem mňa a teba, kto by pátral po pravde, takže áno, je to osobné, a práve preto viem, že to dokážem. Musím zis-

tiť, čo sa stalo.“ Ovládnem hnev v hlase, no v kútikoch očí ma pália slzy. „Ja to zvládnem,“ uisťujem ju znovu, „nepriehádza do úvahy, že zlyhám, pretože to by znamenalo, že moja rodina zostane navždy pošpinená a každý si zapamätá len to, že moji rodičia mali na svedomí najväčší timbletonský masaker storočia.“

„Verím ti. Máš otcovu povahu, jeho odhodlanie. To ho ako jediné môže očistiť.“ S tým zloží.

Vymotať sa z dopravnej špičky v centre mi zaberie dvadsať minút, čo je o desať minút menej, ako to trvá zvyčajne. Markus, Idin počítačový expert, ma upozornil na zaplnenú križovátku neďaleko námestia, tak namiesto toho vyrazím bočnými uličkami pri kongresovej budove. Cesty neďaleko letiska sú, napodiv, poloprázdne, takže sa plynulo zaradím na diaľnicu. Napokon zídem na klasickú cestu a vojdem do uličky, ktorá na prvý pohľad pôsobí, že vedie do hlbín borovicového lesa, ale v skutočnosti sa za starými stromami ukrývajú rekreačné vily. Jednu z nich si prenajíma Ida, keďže odmietla bývať v rušnom meste. Má rada samotu, súkromie a prírodu. Výhľad nad výškové budovy a tisíce ľudí hmýriacich sa po chodníkoch by rozhodil jej vnútornú energiu. Tvrdí, že obletovanie charitatívnych akcií a sezónnych plesov je pre ňu nutným zlom, no mám podozrenie, že v kútku duše si užíva pozornosť a sociálnu interakciu s kráľom unudených boháčov.

Idin sluha ma čaká pred členitou poschodovou budovou, ktorá vyzerá ako starodávne barokové sídlo. Má množstvo vežičiek, oblúkov, falošných brán či dverí.

Hodím Lorenzovi kľúče. „Míňa sa mi olej, postaráš sa o to?“

„Áno, slečna Violet. Ako sa vám dnes darilo?“

„Nie tak, ako som plánovala.“

Za najpôsobivejšiu vec na sídle pokladám fresku vo vstupnej hale, vytvárajúcu dojem kupoly. Hala je priestranná, má široké schodisko a veľa okien. Teta Ida si dáva záležať na pompéznosti. Ak práve neokupuje zámok v Slovinsku, trávi čas v jednom zo svojich prázdninových sídel.

Toto má pre mňa najväčšiu hodnotu. Nachádza sa pri meste, kde som sa narodila. Timbleton bol roky domovom mojej rodiny. Ocko dokonca založil s Alfredom spoločnosť Zivak and Wallard Corporation, čím vytvoril tisíce pracovných miest a významne posunul do popredia tunajšiu ekonomiku. Každoročne prispieval na charity, podporoval útulok pre týrané ženy a investoval do zveľaďovania južných štvrtí. To málo času, čo mu ostalo, venoval rodine a projektom, ktoré vymýšľal v pivnici. Vravieval mi, že raz pochopím, prečo sa so mnou nehrával dlhšie a čo je také dôležité na jeho práci.

Keď budeš veľká, ochránime spolu svet, kuriatko.

Tešila som sa na náš moment. Nezáležalo mi na tom, čo by sme robili, pokiaľ by sme to spravili spolu. Ibaže ostalo pri snoch a sľuboch. Ocko plánoval ochrániť svet, a pritom zabudol chrániť seba.

Nás.

Naše šťastie sa obrátilo na žiaľ, pravda na premyslené lži a dobré meno našej rodiny sa stalo temnou škvrnou Timbletonu.

Smiešne, ako rýchlo sa obdiv spoločnosti zmení na nenávisť. Ale ak niekomu závidíme, ak na neho žiarlime, je jednoduchšie uveriť, že za jeho perfektnou tvárou sa ukrývajú odporné tajomstvá. Otec si počas života nazbieral viacero nepriateľov medzi vplyvnými rodmi. Akurát som nečakala, že sa proti nemu obráti jeho najlepší priateľ. Určite to nečakal ani on a táto neopatrnosť ho stála všetko.

Poučila som sa z jeho chýb, aj preto pokladám Idine obavy za neopodstatnené.

Na poschodí posuniem na výstavnom stolíku viac do stredu ručne maľovaných nepálsku vázu, ktorú kedysi Ida dostala od ocka, a zjdem do komnaty, kam preniká poludňajšie svetlo cez oblúkové okná.

V miestnosti sa nachádzajú biele nástenky na stojanoch. Pred počítačom sedí Markus so slúchadlami na ušiach. Za osem rokov sa na ňom nezmenilo vôbec nič. Akoby zamrzol v čase s rýchlymi prstami na klávesnici. Stále nosí tepláky, popíja kolu a rád špehuje významných ľudí na sociálnych sieťach. V skutočnosti to od neho žiada Ida, no užíva si to. Nemá normálny život a cez svoje objekty žije najplhodnotnejšie, ako vie.

Ida sa zdvihne z kresla so šálkou v ruke. Prejde k prvej nástenke s informáciami o Loganovi Zivakovi. „Zopakujeme si, čo vieme.“

„Teta,“ začnem trpezlivo, „viem všetko aj odzadu.“

„Pre istotu, drahá, pre istotu.“

Neprevrátim oči len preto, lebo Ida toto gesto pokladá za grobianske a nedospelé. „Logan Zivak má dvadsaťdva rokov, žije so svojimi rodičmi a súrodencami v dome v Kimlynskej štvrti. Kamaráti sa s o dva roky mladším Evanom Clagenom a jeho partiou z univerzity. Holduje hazardu, je výborný v streľbe a nepohrdne drahou whisky. Tú si podľa všetkého nosí so sebou do školy, aby sa mu na prednáškach lepšie spalo. Nedávno sa pre East Journal zmienil, že rozmýšľa o hereckej kariére, čo bude určite témou číslo jeden v dnešnej šou. Keď mal devätnásť, spôsobil pod vplyvom kokaínu a alkoholu vážnu dopravnú nehodu, ktorú Alfred Zivak ututlal tak, že poslal poškodený mladý pár na večné medové týždne na Bahamy. Je rozmazaný, hlučný, rád

je stredobodom pozornosti a, čo je pre nás najpodstatnejšie, je to notorický sukničkář, ktorý častejšie strieda blondínky ako ponožky.“ Odhrniem si cez plece nanovo odfarbené blond vlny.

Teta si spokojne odpije z čaju. „Výborne. V záhrade ťa už čaká Sebastian a potom si spolu pozrieme rozhovor Zivakovcov,“ nepovie to ako príkaz, ale aj tak to musím spraviť presne podľa nej.

Poberiem sa k dverám, sprevádzaná ťukaním Markusových klávesov.

„Ozaj, Violet,“ Ida sa vráti do svojho kresla, „nemohla som si nevšimnúť, že ti včera volal Gordon Weiburg.“

Zastanem. Toto je moja realita. Sleduje všetky hovory, nielen tie podstatné pre plán. „Áno, volal. Chcel sa stretnúť.“

Venuje mi ponad šálku jeden z prísnych pohľadov. „Už s ním nikdy nespí. Jeho žena sa zbavila dvoch jeho mileniek. Máme dôležitú prácu, nechcem, aby nám tvoje aférky narušili plány.“

„Neboj sa, táto záležitosť je dávno uzavretá,“ zaklamem. Niežeby som mala na výber v tom, či s ním budem alebo nebudem mať pomer. Toto rozhodne on podľa toho, kedy ho prestanem baviť. V našom vzájomne prospešnom vzťahu som v nevýhode a rozčuľuje ma to, no nezabúdam, že ja som tá, ktorá od neho žobrala láskavosť. On žiadal adekvátnu protislužbu.

Vyjdem na chodbu, kde ma z portrétu privíta strohý výraz akéhosi armádneho veliteľa, a pomasírujem si koreň nosa.

Hneď ako sa vrátim do mesta, zoženiem si druhý telefón a podplatím Markusa, aby o tom nepovedal Ide.